

slikken maar

Pieter & co (m/v)

D

De prachtigste kleuren rollen als een dolle in mijn ogen. Het lijkt wel een caleidoscoop uit mijn kinderjaren. Fantastisch is het, maar vermoeiend. Het gaat zo snel dat ik de beelden nauwelijks kan volgen. Ik beseft niet dat ik langzaam in een ic-psychose aan het wegzakken ben. Dan staat opeens Pieter, arts-assistent, naast mijn bed en trekt mij terug naar het hier en nu. Hij vraagt hoe het met mij gaat, geeft aan dat het een nare ervaring moet zijn om hier zo ziek te liggen. Hij vraagt verder, vraagt naar wie ik ben. Ik antwoord gretig, het is de eerste gelegenheid om te vertellen wie ik was voordat ik acuut werd opgenomen: echtgenote, moeder, jeugdarts, stafarts Jeugdgezondheidszorg, secretaris van het bestuur van de jeugdartsenvereniging AJN. En nog zoveel meer. Taken en functies die mijn leven zin geven en die mij hebben gemaakt tot wie ik ben. Zaken die er hier op de high care helemaal niets meer toe doen. Logisch, maar het voelt zo vreemd en verloren. En dat deze ziekte wel eens het einde van mijn carrière zou kunnen betekenen, maakt me erg verdrietig. Pieter vraagt rustig verder en weet me te kalmeren. Dan gaat zijn zoemer, hij moet weg. Ik heb Pieter in mijn hart gesloten.

De volgende avond heeft Pieter opnieuw dienst. Ik lig nu onwetend midden in mijn delier en heb al bijna 72 uur niet echt geslapen. De kleuren blijven in mijn ogen tolleren en mijn gedachten zoeven in een razend tempo door. Ik heb in mijn hoofd het boek *Een arts als patiënt op de ic* al geschreven. Ik móet deze ervaring delen, hoe belangrijk het is om

in een patiënt een geheel mens en niet alleen een ziekte te zien.

Ik heb wel honderd opdrachten verzameld voor mijn gezin en voor mijn collega's die vandaag nog moeten worden uitgevoerd. Vandaag? Binnen een uur!

Ondertussen ben ik bang en vertrouw mijn alarmknop voor geen cent. Ik denk, nee weet, dat deze kapot is en wil weg uit dit bed. Het lege bed schuin tegenover is veilig, daar werkt het alarm en ik eis dat ik daar naartoe word verhuisd. Kan dat niet, dan ga ik naar huis, één nacht slapen in mijn eigen bed, waar het stil én donker én vertrouwd is. Ik kan best een nachtje

Marianne Brackel is jeugdarts. Maart 2008 werd bij haar de ziekte van Wegener geconstateerd.

beeld: De Beeldredactie, Vincent van den Hoogen

zonder zuurstof, zonder infusen, arterieelijn, sonde, katheter en monitor. Ik kan me weliswaar niet bewegen, maar Hein draagt me wel naar de auto. Hij is immers groot en sterk. Morgen kom ik terug. Dat beloof ik. Met mijn hand op mijn hart. De verpleging roept Pieter erbij.

Pieter probeert mij van de onmogelijkheid van deze plannen te overtuigen. Verhuizen naar dat andere bed is een enorm geregeld. Daar heb ik werkelijk geen enkele boodschap aan en blijf mij eisend opstellen. Dan maar naar huis, ik word hier gek van dag en nacht honderden geluiden om mij heen en van het continue licht in mijn ogen. Weet Pieter wel dat slaapdeprivatie een martelmethode is en op de VN-lijst van oorlogsmisdaden staat? Ik lig hier toch om beter te worden? Ik raak hier gestoord! Pieter zal overleggen.

Even later heeft hij het geregeld. Binnen een half uur lig ik in het bed schuin tegenover en val ik, voorzien van extra pilletjes tegen de angst, voor het eerst in 72 uur in slaap. Pieter is mijn held...

Pieter heb ik niet meer gezien, ik weet zelfs zijn achternaam niet. Voor mij is hij het boegbeeld van allen die naar mij hebben geluisterd én mij hebben gehoord. Die mij als ik en niet alleen als patiënt hebben kunnen zien. En dat maakt het verschil.

Deze ziekte zou wel eens het einde van mijn carrière kunnen betekenen